

og det er et udmærket Grundsynspunkt —, maa man ogsaa forstaa, at der kræves mere til at tilfredsstille to Menneskers end et Menneskes Fornødenheder. Naar man gør det skattefrie Beløb til det samme for den, der kun har sig selv at sørge for, som for den, der har to Personer at sørge for, da er det urigtigt. Altsaa den ugifte Person og den gifte Person uden Børn skulle ikke have samme skattefrie Beløb. Den Lærerinde, der forsørger sin Moder, og den, der kun forsørger sig selv, skulle ikke have det samme skattefrie Beløb. Jeg skal, da vi ikke her have Skatteloven til Behandling, ikke forfølge denne Tanke videre, men kun sige, at noget tilsvarende kommer frem, hvis man vil indrette en progressiv Beskatning paa rigtig Maade. Den Mand, der har 3000 Kr. til at forsørge 1 Person, og den, der har 3000 Kr. til at forsørge 5 Personer; bør, naar der er progressiv Beskatning, ikke betale samme Procent.

Med Hensyn til den kommunale Beskatningslov er det jo klart, at man der noget har raadet Bod paa Manglerne ved, at der ogsaa i den kommunale Beskatning kan tages Hensyn til de Nedsættelser, der ifølge Statsskatteloven skulle ske for hvert Barn. Og naar Købstadforeningens Udtalelser gaa i den Retning, at man maa ønske, at der til det Beløb, som overlades til fri Beskatning for Kommunen, tilføjes et Beløb for hvert Barn, er det et Udslag af den Tankegang, jeg her har fremstillet, men det er kun ganske beskedne og smaa Skridt i den nævnte Retning. Men naar jeg altsaa her mener at kunne rette en Kritik mod Grundlaget for vor ny Beskatning, vil jeg atter fremhæve, at denne Kritik ogsaa kan rettes mod Indkomstskattelovene, saaledes som de forme sig andetsteds i Verden. Jeg tror imidlertid, at naar vi komme til at beskæftige os med Ændringer i Skattelovene, ville vi gøre vel i at have disse Synspunkter for Øje. Ved Paaligningen af Formue- og Lejlighedsskatten i Kommunerne har man, maaske uden udtrykkelig at gøre sig Rede derfor, i Virkeligheden taget et meget større Hensyn til Familiens Størrelse, end man nu efter Indkomstskatteloven kan komme til. For at Indkomstskatten skal kunne blive rationel, maa man i Virkeligheden tillægge dette Moment, Antallet af de Personer, der skulle leve af den paagældende Indtægt, langt større Betydning, end den har i den bestaaende Lovgivning.

Jeg skal nu forlade dette Punkt for at vende mig til et, der i nogen Maade staar i Berøring med, hvad det ærede Medlem,

der sidst havde Ordet, talte om. Jeg skal tale om visse Følger af selve Almenskoleloven og af den, vist i øvrigt berettigede Maade, hvorpaa den bringes i Udførelse, Følger, som man maaske dog neppe i dette Ting har været fuldt opmærksom paa, da man gav Loven. Det er de Følger, den har overfor de før Loven eksisterende Privatskoler. Til Belysning af dette har jo den højtærede Kultusminister i det, som han udtalte, givet et Bidrag. Han har omtalt, at der var i Horsens og Rønne nedlagt Privatskoler; han har heller ikke lagt Skjul paa, at dette stod i Forbindelse med den ny Almenskolelov, og han har saa sagt, at man havde aabnet dels en Bestyrerinde og dels en Lærerinde ved en saadan Privatskole et Asyl, Tilflugtssted i Statens Skole. At man har gjort det og gjort det udenfor bestaaende Regler og uden at opslaa Pladserne ledige, mener jeg, at man maa være den højtærede Minister taknemmelig for. Men det er altsaa den Retning, i hvilken Udviklingen gaar som Følge af Almenskoleloven. Hvis Almenskoleloven bliver ved at bestaa uforandret som nu og bringes i Udførelse paa samme Maade som nu, og der ikke sker meget væsentlige Ændringer i Loven om Tilskud til de kommunale og private Realskoler, vil Følgen blive den, at i de Provinsbyer, hvor der findes Latinskole, som vi i gamle Dage sagde, ville de private Skoler miste det økonomiske Grundlag for deres Bestaaen. Det er ikke underligt, thi Forholdet er jo det, at Staten ofrer meget betydelige Beløb til sine Almenskoler. I Forbindelse hermed staar det, at Loven sætter Skolepengene lavt. For en enkelt Statsskoles Vedkommende, Odense Kathedralskole, er det Beløb, der anvendes fra Statens Side paa hver enkelt Elev, udregnet til 200 Kr. aarlig. For de private og kommunale Realskoler, der søges af henimod 9,000 Børn, er Beløbet regnet til 11 Kr. aarlig pr. Barn. Altsaa, det skulde være saaledes, at medens en Elev i en Statsskole koster Staten 200 Kr., var det Tilskud, som gaves pr. Elev i en kommunal eller privat Realskole, 11 Kr. De ville nu kunne forstaa Forholdet. Og selv om disse Tal, for hvis Rigtighed i det enkelte jeg ikke kan indestaa, da jeg ikke selv har udregnet dem, ikke skulle være fuldt nøjagtige, viser det uhyre Mellemlum mellem, hvad der ofres paa Statsskolen og paa at støtte de private Skoler, at det vil være umuligt for den private Skole at optage Konkurrencen med en Statsskole. Følgen bliver da, at den private Skole